

Michaela Gajdošíková, 17 rokov, Svidník

Môj život

Všade bola tma. Pozeral som sa po celej izbe, no okrem jemných obrysov som nič nevidel. Hustá čierňava sa prevaľovala po všetkých stranách vysmievajúc sa slabému zraku, ktorý nedokázal cez ňu preniknúť. Cítil som, ako mi teplý letný vánok rozstrapatil dlhšie ebenové vlasy. Dvere vedúce na balkón boli dokonca otvorené. Zamatové závesy sa v jemných vlnkách pravidelne kolísali pod slabým vetrom. Pozoroval som ich, ako sa neustále vracajú späť na svoje miesto. Tam a späť. V izbe bolo však aj napriek tomu neskutočne horúco, no neprekážalo mi to. V poslednej dobe mi neprekážalo takmer nič. Až na jednu jedinú osobu. Otca.

Tuho som stisol pery do rovnej čiarky. Pred očami som si predstavil jeho vážnu tvár. Bez citu či nejakej známky veľkodušnosti. Jednoducho tyran, ktorý má pod sebou všetko a všetkých, kde až oko dohliadne. Veľký človek, ako on sám o sebe hovorí, ktorý neznesie pohľad na chudobu, no predsa ju svojím pustošením šíri všade navôkol. Zaťal som päste. Ako chorobu. Rovnako smrteľnú ako jeho úsmev. Nikdy by som pred nikým nepriznal, že jediným dôvodom, prečo trávim tak veľa času zavretý sám v izbe, je práve on. No predsa to bolo tak. Ani sám neviem, či sa mám za to hanbiť, alebo sa pokladať za rozumného. Keby som mal možnosť odtiaľto utiecť, tak...

Odrazu sa zdola ozval krik. Zarazil som sa. Očkom som lenivo mrkol na dvere. Započúval som sa do slov, ktoré v náhlom výkyve hnevu sa prudko rinuli z pier nejakého opovážlivca nemusel som ani vyjsť na chodbu, aby som zistil, že to vychádza z väznice. So záujmom som počúval. Usmial som sa. Tuším, že otec bude mať dnes, čo robiť. Už sa dávno nestalo, aby niekto z väzňov ho takto preklínal. Myklo mi kútikmi úst. Dobre mu tak! Raz za čas mu neuškodí, keď mu niekto povie rovno do očí, čo si o ňom myslí. Obzvlášť, keď ostatní na to nemajú odvahu. Hlavne nie po tom incidente.

Zamyslene som si prešiel po jazve, ktorá sa mi tiahla naprieč celým hrudníkom. Moja jediná spomienka, vďaka ktorej som uveril, že sa to v skutočnosti stalo. Zažmurkal som, aby som odohnal nepríjemné obrazy, ktoré sa mi opäť votreli do mysle. Nechcel som o tom premýšľať. Teraz nie. Aj tak si na to spomeniem zakaždým, keď uvidím jeho tvár. Tak prečo o tom premýšľať aj teraz? Minulosť už nezmením. Zaťal som päste. Keby som len mohol...

Pozeral som do stropu a premýšľal, ako dlho ešte vydrží vrieskať. Bolo to dievča. Pekne nahnevané dievča plné odvahy, ak si dovoľí niečo také vypustiť z úst. Uvelebil som sa na posteli

a predstavoval si, ako otcovi hádže jednu výčitku za druhou. V tme som sa uškrnul. Škoda, že nie som pri tom. Ozvalo sa hlasné buchnutie dverí. Ach, otec to už asi vzdal. Počul som, ako stráže pred mojimi dverami nervózne prešľapovali. Niet sa čomu čudovať. To dievča si naozaj nevyberalo práve najkrajšie slová.

Niekde v diaľke zahúkala sova. Pootvoril som oči. Naklonil som sa, aby som aj z ľahu dovidel von. Navôkol sa rozprestierali nekončiace ihličnaté lesy. Aj tu som cítil ich ostrú, korenistú vôňu. Občas som sa tajne vykradol a išiel si trochu zapoľovať. Naháňal som všetko, čo sa pohlo. Samozrejme, bol som malý. Vôbec mi to nešlo. No ja som sa nevzdával. Zamyslene som sa zapozeral do lesa. Tieto spomienky patria k najlepším v mojom živote. Často som sa hrával so psami. Vtedy mi utiekli do jedného. To bolo kriku! Nikdy v živote by som si nepomyslel, že na nich otec tak lipol. Našťastie, matka sa ma zakaždým zastala. Úsmev mi pohasol. Až do tej osudnej noci.

Vtedy som jej to mohol všetko oplatiť. Celé tie roky, počas ktorých ma chránila pred krutosťou mocného kráľa a vlastného otca. Nikdy na to nezabudnem. Vybavuje sa mi to rovnako živo akoby sa to stalo včera. Pálčivá bolesť prechádzajúca mi celým hrudníkom. Otcova tvár znetvorená od zúrivosti. Jeho ruka zvierajúca dlhý meč od krvi. Maminej krvi. Už som tomu nedokázal zabrániť. Bolesť v hrudi mi nedovoľovala opäť sa zdvihnúť a postaviť sa pred ňu. Bolo už príliš neskoro...

Odvtedy ubehlo dlhých, osamotených šesť rokov. Všetko sa zmenilo. Úplne všetko. Vráťane mňa. Rana sa zacelila, sčervenela a nakoniec úplne vybledla. Otcovi som sa vyhýbal. O tom incidente som mlčal ako hrob, pretože som sa bál. Bál som sa, že ak čo i len slovom spomeniem, ako to bolo, príde si po mňa a už nebudem mať také šťastie. Až po rokoch som si uvedomil, aký som bol hlúpy. Jemu bolo úplne jedno, či si to nechám pre seba, alebo to roznesiem po celom kráľovstve. Ak nič nepoviem, budú ho všetci ľutovať, že prišiel o kráľovnú, v opačnom prípade by sa ich strach voči nemu iba zdvojnásobil. Nikto by mu nič priamo nepovedal. Nenastala by žiadna revolúcia. Žiadny vražedný akt, aby raz a navždy ukončili toto hrozné vládnutie. Nikto by na to nemal odvahu. Niet sa čomu čudovať. Sám o sebe rozniesol, že je neporaziteľný. A ľudia si pri ňom vytrpeli dosť na to, aby tejto hlúposti uverili.

Naspäť som si s dunením ľahol do postele a snažil sa zaspáť. Aj tak som nemal nič lepšie na práci. Unavene som zatvoril oči. Všade bol taký pokoj. Samozrejme, až na to dievča, ktorému sa nejako nechcelo prestať vrieskať na celý hrad. Nejedem by ju obdivoval za jej výdrž. A výdrž

tých vojakov, že tam pri nej musia byť a trpieť to. Jeden z mnohých dôvodov, prečo by som nikdy nesúhlasil ísť na ich miesto. Možno moje postavenie nie je dvakrát chvályhodné, no aspoň, keď nemám náladu, môžem sa bez nejakých zbytočných ospravedlnení vypariť a žiť si v pokoji svoj život za múrmi mojej komnaty. Niekedy mám pocit, že len tu môžem byť v skutočnosti tým, kým som. Bez nejakých kradmých či dokonca vystrašených pohľadov, bez neustáleho šepotu slúžok a hlavne, bez otcových mrazivých pohľadov, ktoré sa zabodávali až niekde do chrbta. Nemal si sa nikdy narodiť. Koľkokrát mi to už vlastne povedal? Trpkosť som sa zahľadel do stropu a znechutene sa otočil na druhý bok. Kto by to ešte rátal?

Vietor zosilnel. Mrkol som von. Závesy splašene trepotali. Zamračil som sa a zahľadel sa na prvý pohľad pokojnú oblohu. Zrejme bude pršať. Nedbal som na oblečenie, ktoré som nosil celý deň a prikryl sa perinou. Už dosť som blúdil v spomienkach. Zbytočne sa budem zamýšľať nad tým, čo by bolo keby... Nikdy sa to nestane. Nedostanem sa odtiaľto rovnako ako neuskutočným svoju pomstu. Aspoň nie tak skoro. Musím sa s tým jednoducho zmieriť. Nenechá ma odísť, no zároveň ma tu ani nechce. Pravdepodobne ani on sám netuší, na čo mu budem osožný. Pri tom pomyslení mi prešiel mráz po chrbte. Lepšie som sa zakryl a snažil sa myslieť na niečo pekné. Na chvíľu strávené v lese, s mamou a...

Dievča sa opäť ozvalo. Vrešťalo ako zmyslov zbavené. Trhala mi svojimi vyhrážkami myšlienky na márne kúsky a surovo ich hádzala kdesi do zabudnutia. Snažil som sa ju ignorovať. Vybral som si spod hlavy vankúš a hodil si ho na ňu. V duchu som ju prosil, aby s tým prestala a dopriala spánok aspoň tým, ktorí to naozaj potrebujú. Po pár zdĺhavých minútach mi prešla trpezlivosť. Ako má niekto zaspať pri toľkom hluku?! Pred chvíľou som ju obdivoval, no už mi začínala liezť na nervy. Obdivoval som ju za to, že sa nechce vzdať a bez problémov vykričí nepriateľovi všetko, čo má na srdci, rovno do tváre. Avšak toto prekračuje všetky hranice! Rukami som krčovitito zvieral obliečky. Ešte viac som sa zababušil do perín a tváril sa, že neexistujem. Že to, čo sa deje za múrmi mojej komnaty sa ma vôbec netýka. Nikdy sa ma netýkalo, tak prečo by to práve dnes malo vyzerat' inak? Dievča však neprestávalo. Nahnevane som si povzdychol. To ju vážne chcú nechať takto kričať až do rána? Prečo ju jednoducho neumlčia?

S hlasným povzdychom som sa posadil. Mlčky som sa díval na dvere, z ktorých vychádzali všetky zvuky noci. Na dvere, za ktorými sa nachádzal skutočný svet. Svet bez štítu, či tajného miesta, kde by sa dalo skryť. Nič. Len fľaťami osvetlený hrad plný stráží, utáraných slúžok a

príliš zvedavých pohľadov na každom kroku. Sedel som na posteli a premýšľal. Nechcel som sa do toho miešať. Nechcel som sa miešať do ničoho, čo mal na svedomí otec. A predsa to dievča neprestávalo. S porazeneckým povzdychom som vstal a odšuchtal sa k dverám. Obul som si čižmy a váhavo otvoril dvere.

Hneď ma prebralo matné svetlo vychádzajúce z faklí. Boli pravidelne rozmiestnené po všetkých chodbách. Stráže sa na mňa prekvapene pozreli, no mlčali. Nebolo ich náplňou práce rozkazovať mi, čo smiem či nesmiem robiť. To mohol iba otec. Slabo som sa usmial. A ten mal teraz veľa svojej vlastnej práce. Bez slova som prešiel dlhokánsku chodbu, ktorá sa rozvetvovala do mnoho menších. Hlasný dupot mojich topánok prerušil napäté ticho. Pokiaľ sa tu niekto nevyznal, ľahko sa mohol stratiť. Ako v pavúčej sieti. Ľudia tvrdia, že to tu vyzerá ako v bludisku, no je to hlúposť. Na konci bludiska je vždy nejaký východ. Spása. Záchrana. Tu na každého čaká iba strach. Bolesť. A nakoniec... Smrť.

Nezabočil som do žiadnych uličiek, hoci by to nejedného lákalo. Na konci chodby som miesto toho zobral fakľu z držiaka a za krivých pohľadov stráži zišiel dole do väznice. Druhou rukou som otvoril ťažké kovové dvere, ktoré už iba na pohľad by svojim výzorom odstrašili každého odvážlivca, ktorý by sa podujal niekoho zachrániť. Na dverách bola z kovu do najmenších detailov vyobrazená obrovská hlava draka, ktorá cerila zuby. Vo svetle fakieľ sa zdala byť úplne živou. Sám som sa pri tom mykol, keď som prvýkrát zostupoval po strmých schodoch na toto miesto. Vtedy som si prisahal, že sa tam už nikdy viac nevrátim. Nielen kvôli otcovmu výprasku, ktorý po tomto „objavovaní“ nasledoval, ale aj kvôli veciam, ktoré sa mi navždy vryli do pamäti.

A teraz, po necelom roku, som tu stál opäť. Zostupoval som tým istým schodiskom, teraz však pripravený na veci, ktoré tam znova uvidím. Prázdne, bezduché oči pozerajúce všade navôkol, ktoré však nevidia vôbec nič. Rozzúrené pohľady, zmätený výraz, plač, prosba o zľutovanie... To všetko som tam zažil. A stačilo mi to do konca života. Tak prečo opäť o necelý rok zostupujem tou istou cestou do jamy plnej zúfalstva? Odpoveď je až zahanbujúco detinská. Nemohol som zaspať. Celý som sa začervenal, keď som si uvedomil, pre aký hlúpy dôvod som sem prišiel. Prechádzal som okolo ciel hľadajúc dievča. To dievča. Nie nejaké úbohé stvorenie, ktoré možno kedysi pred dávnymi rokmi pripomínalo živú bytosť. Nie. Hľadám ozajstné dievča, ktoré má kuráž postaviť sa na odpor dokonca samotnému kráľovi. Dievča, ktoré má viac odvahy ako ja kedy budem mať.

Zastavil som pred poslednou celou. Bolo tam. Hrdo vystreté, nezlomené časom, či týmto depresívnym miestom. Doslova šľahalo pohľadom z jednej osoby na druhú ako uväznená mačka v primalej klietke túžiaci sa dostať na slobodu. Čo bolo na nej asi to najzvláštnejšie, bolo jej oblečenie. Žiadne šaty či šperky, ktoré by sa na dievča z dobrej rodiny patrili. Aspoň jej vystretý postoj a správanie tomu jednoznačne naznačovali. Nie. Miesto toho jej dlhé vlasy vo veľkých vlnách padali na ľanovú košeľu a dlhé úzke nohavice. Podobné som používal aj ja pri jazde na koni. Prižmúril som oči a lepšie si ju prezrel. Vyzerala v tom nezvyčajne. Kto je to dievča?

Odrazu sa jej jastrabí pohľad zabodol do mňa. Skoro som sa preľakol pod jej priamym pohľadom. Šokovane som na ňu civel. Nebála sa ma. Nebála sa absolútne ničoho. Ani mňa, ani otca, dokonca ani toho, že tu strávi po zvyšok svojho života. Prezerala si ma skúmavým pohľadom od hlavy až po päty. Zahniezdil som sa. Zrazu som si spomenul, na čo som sem prišiel. Už som otvoril ústa, že jej všetko vyhodím na oči, keď som sa zarazil. Ona už nevrieskala. Teda, ak to naozaj bola ona. Vlastne, keď sa nad tým zamyslím, prestala už vtedy, keď som bol na schodisku. Začervenal som sa. Prišiel som neskoro. Chcel som jej to povedať, vyvrieskať sa na ňu rovnako, ako ona vrieskala na celý hrad, no teraz... Zhlboka som sa nadýchol. Nič sa nedalo robiť. Otočil som sa na päte a odkráčal preč. Nebudem sa predsa znemožňovať pred zajatkyňou s takým hlúpym dôvodom.

„Počkaj,“ zašepkala, no ja som sa aj pri tom strhol, akoby bola hneď vedľa mňa. Mala príjemný, melodický hlas. Trochu zachrípnutý od neustáleho vreskotu, ktorý tu pred chvíľou predvádzala, no inak naozaj príjemný. Obzrel som sa cez plece. Nepohla sa z miesta. Ďalej však na mňa uprene pozerala. „Kto si? Teba som tu ešte nikdy nevidela,“ opýtala sa po chvíľke váhania. Zarazil som sa. To čo je za hlúpu otázku? Lepšie som sa jej prizrel, no nezdalo sa mi, že by tu niekedy pracovala. Nie, určite nie. Tak potom prečo to povedala tak, akoby tu chodila každý týždeň na návštevu? Teba som tu ešte nikdy nevidela. Zamračene som jej opätoval priamy pohľad. Myslí to vážne? „Tak už hovor!“ vyhrkla na mňa nedočkavo až mnou myklo akoby tu ona bola paňou a ja iba nejakým prisluhovačom. Nechápal som to. Ona vážne netušila, kto som.

„Vincent, kráľov syn.“ Vlastné meno takto vyslovené mi prišlo neskutočne cudzo. Ak si dobre pamätám, ešte nikdy som sa nemusel pred nikým predstavovať. Buď o mne už všetci vedeli, alebo im to povedal niekto iný za mojím chrbtom. A ja som sa nikdy nestaral. Bolo mi jedno, či ma budú nenávidieť, alebo ľutovať, aj tak to moju situáciu nijako nezmení. No ona na mňa ďalej

iba nechápavo pozerala. Zamračil som sa. Hádam len tým nechce povedať, že ani len netuší, u koho je väznená! „Kráľ,“ začala pomaly, „nemá žiadneho syna.“

To ma dostalo. Stál som tam ako skamenený. Neveriacky som na ňu hľadel neschopný uveriť tomu, čo práve vypustila z úst. To má byť nejaký žart? „Otec si želá, aby nemal žiadneho syna,“ poopravil som ju, keď som sa prebral zo šoku. Vedel som, že sa mnou nevychvaľuje, no nikdy v živote by som si nepomyslel... Pozrela sa na mňa a jemne sa usmiala. „Ani sa mu nečudujem.“ Akoby ma šľahla bičom. Okamžite som sa prebral a uvedomil si, kto predou mnou stojí. Zajatkyňa. Nikto viac. Zaťal som päste. Čo si to dovoľuje?! Ako môže niečo také vypustiť z úst? Tá malá drzá ropucha! Už sa ani nečudujem, že s ňou otec stratil nervy. Pri nej by ošalel snád každý! Videla, že to vo mne vrelo a jej úsmev sa ešte viac rozšíril. Prižmúril som oči. Nechaj to tak. Nemá zmysel sa s niekým hádať o veciach, ktorým nikdy neporozumie. Ktorým nemá ani právo rozumieť! Stálo ma všetko úsilie, aby som sa bez slova otočil a odkráčal preč. Aj tak som sa tu dlho zdržal. Musím zmiznúť skôr, než ma tu otec nachytá!

„Hádam si sa len neurazil?“ kričala za mnou. Zastavil som. Tá je ale opovážlivá! „Staraj sa láskavo o seba,“ odvetil som jej ľadovo a kráčal preč. Za sebou som počul jej hlasný, dotieravý smiech. „Odvážne slová od niekoho, kto sa trasie pred dievčaťom za mrežami.“ Opäť som zastal. Ja sa snád odtiaľto nikdy nedostanem! Čo má to dievča za problém? Vedel som, že by som mal ísť, no túžil som sa dozvedieť, prečo sa správa tak povýšene. A okrem toho, je to zatiaľ prvá osoba, ktorá na mňa prehovorila bez akéhokoľvek náznaku strachu. „Prečo by som sa ťa mal báť?“ volil som opatrne slová. Stál som k nej chrbtom, no počul som, ako sa presúva na druhú stranu cely. „A nie je to zrejmé?“ „Nie, nie je,“ precedil som.

Začul som hlasný povzdych. Niečo sa vo mne pohlo. Takto ma snád ešte nikdy nikto neponížil! V živote som nezažil, aby mi niekto naznačoval, že som úplný idiot. A už vôbec nie dievča. A ešte takýmto spôsobom! „Vlámala som sa sem toľkokrát, že by som ti vedela naspamäť vyratúvať všetky miestnosti, ktoré tu máte, kráľov syn,“ posmešne odvetila. „Och, vážne?“ otočil som sa k nej. „Ty si sa sem iba vlámala miliónkrát? Skús tu žiť a chodiť po týchto chodbách šesťnásť rokov!“ odvetil som podráždene. „Neveríš mi,“ konštatovala. Zachechtal som sa. „Toto tuná všade, ako ľudia hovoria, je jedno veľké bludisko. Stráže sú na každom kroku. Celý hrad je obohnaný hradbami, za ktorými je jedna obrovská priehrada plná drevených kolov. Jediný bezpečný vchod či východ je cesta po padacom moste, ktorý je skoro zakaždým zdvihnutý. Prepáč, ale tu niet čomu veriť. Obzvlášť tomu slovíčku milión.“

Dievča sa tajnostkársky uškrnulo. „Rozprávaš presne ako on. Ani on tomu nechcel uveriť.“ Zarazil som sa. Toto dievča mi dnes asi plánuje privodiť infarkt. Ešte nikdy mi nikto nepovedal, že sa v hocičom podobám na otca. Nikdy. Dokonca aj mama tvrdila, že som iný. Vraj ja nikdy nebudem taký ako on. Presviedčala ma o tom každý jeden deň. A ja som jej s radosťou uveril. Avšak teraz... Po chrbte mi prešiel mráz. Čo ak... Čo ak má pravdu? Čo ak sa zo mňa skutočne stane rovnaký zver ako on? Bezcitný, všade len šíriaci strach? Čo ak budem pokračovať v jeho šľapajach? Zhlboka som sa nadýchol a snažil sa pred väzenkyňou zamaskovať, ako veľmi sa ma jej slová dotkli. „Neverím ti,“ povedal som nakoniec. Nechápavo sa na mňa pozrela. „Neverím ti, že si to dokázala toľkokrát. Je to jednoducho nemožné!“ „Mne veriť nemusíš nič! Dokonca ani to, že ľud je nespokojný a mieni kráľa čo nevidieť zvrhnúť.“

Zarazene som sa jej pozrel do tváre. Mala ju vážnu. Nežartovala. „Prečo mi to všetko hovoríš?“ zmätene som sa spýtal. „Som kráľov syn. Môžem mu to kedykoľvek povedať.“ Pokrčila plecami. „Povedzme, že nevyzeráš na človeka, ktorý by len tak vyrozprával všetko, čo započuje. A okrem toho, nevieš nič, čo by kráľ už dávno aspoň netušil. Avšak, samozrejme, on nás vždy podceňoval. Myslel si, že nie sme dosť šikovní, aby sme ho premohli, no mýli sa.“ Očkom na mňa pozrela. Na perách jej opäť pohrával nezbedný úsmev. „Povieš mu to, však?“ hádala. „Veď jasné, čo iné by sa mohlo očakávať od poslušného synáčka.“ Podvedome som sa napäl. Nemohla o tom vedieť. Keď netušila, že existujem, nemohla predsa vedieť o tom, aký vzťah máme medzi sebou. Len háda. V skutočnosti nevie, že ťa iba dráždi. Upokoj sa, Vincent. Nevie vôbec nič. „Urob to, no nebude ťa počúvať. Nebude dbať na žiadne výstrahy, dokým sa naše vojsko nevrúti na hrad. Avšak potom mu už žobranie o milosť nepomôže,“ pokračovala s uspokojujúcim úsmevom.

Skoro som sa nad tou myšlienkou rozosmial. Strach o to, že by mohla čokoľvek o mne vedieť na chvíľu zmizol do úzadia. Nech ma v pláne urobiť čokoľvek, nedokáže len tak poraziť otca. To jednoducho... Nejde. Už mnohí sa pokúšali o jeho smrť a nikomu to nevyšlo. Prečo si teda myslí, že jej plán bude iný? Lepší? „Si naivná, keď si myslíš, že ti to vyjde,“ odvetil som jej celkom vážne. Dievča sa vystrelo v celej svojej výške. „Nie som naivná!“ protestovala. Jemne som sa usmial. „Keď myslíš.“ Pokrčil som plecami. Zháčila sa. S prižmúrenými očami na mňa zazerala. „Ako veľmi nenávidíš svojho otca, teda, ak je to skutočne tvoj otec?“ Zarazil som sa. „Ako...“ „Ale prosím ťa. Vidieť ti to na tvári,“ odvetila a zaškľabila sa na mňa. Zaťal som päste. Už mi

poriadne liezla na nervy. Mal som chuť vraziť do toho jej krásneho úškl'abku a navždy jej ho zotrieť z nebojácnej tváre.

„Je to môj otec a nenávidím ho dostatočne na to, aby som si pri prvej príležitosti zbalil veci a navždy odtiaľto odišiel! No a čo?“ opýtal som sa jej prudko. Keby vedela, aké má šťastie, že je za mrežami, tak...Vtom som si niečo uvedomil. Po chrbte mi prebehol mráz. Podvedome som privrel oči. Ja idiot! Prečo som jej to vlastne povedal? Ako som sa mohol tak ľahko zdôveriť s niečím takým nebezpečným tejto pochabej osobe? Akú mám istotu, že to hneď nepovie každému, kto okolo prejde výmenou za jej slobodu? To by bola informácia! Nevďačný syn zradil vlastného otca. On mu umožnil tak veľkodušne žiť a on sa rozhodne zradiť ho.

„Tak prečo to neurobíš?“ nechápala. Vystrašene som sa trhol. Trošku mi trvalo, kým som si uvedomil, čo v skutočnosti povedala. Nemohol som uveriť vlastným ušiam. Ona... Ona sa ma vážne ešte pýta? „Pretože to nejde!“ povedal som prosto. „Nedá sa odtiaľto ujsť! Skúšal som to snáď tisíckrát, no stráže ma zakaždým chytili. Nemá to význam. Zmier sa s tým, že odtiaľto sa už nedostaneš,“ dodal som skrúšene. „Absurdné!“ Mávla nad tým rukou, akoby som jej povedal, že voda dokáže horieť.

Prekvapene som sa na ňu pozrel. Napriek tomu, že bola v úbohej cele, celá špinavá od prachu a boja, vyzerala veľkolepo. Vyzerala ako bojovník pripravený kedykoľvek sa postaviť do čela vojska a ísť rovno oproti smrti. „Myslíš si, že toto je prvý raz, čo hnijem v tomto väzení? Omyl! Ak chceš odtiaľto utiecť, dávam ti jednorazovú ponuku. Prijmi alebo ostaň tu sedieť so založenými rukami, dokým sem nevtrhneme.“ „Ty si vážne ešte stále myslíš, že sa sem dokážete prebojovať, však?“ opýtal som sa jej prekvapene. Nikdy by som si nepomyslel, že niekto o tom môže čo i len uvažovať, nieto ešte pokladať za hotovú vec. Prikývla. „Tak čo? Prijímaš?“ opýtala sa ma so zdvihnutým obočím. Znervóznel som.

Nejako sa mi to nepozdávalo. Po celý ten čas som sníval o tom, že sa práve niečo také udeje. Že mi niekto ponúkne šancu navždy odtiaľto odísť a nechať minulosť hlboko v prachu budúcich dní. Ale to všetko bol iba sen. Túžba, ktorá sa nikdy nemala splniť. Iba hlúpa predstava nádejnej budúcnosti. No stalo sa. Tá šanca v skutočnosti prišla. No je naozaj skutočná? Čo ak je to prelud? Otcova pasca, aby si vyskúšal moju vernosť? Spod privretých viečok som sa zahľadel do jej tváre. Trpezlivo vyčkávala na moju odpoveď. Samozrejme. Vo väzení sa niet kam ponáhľať.

No možno je to šanca, ktorá sa už nikdy nezopakuje. Ved' koľký krát za život niekomu ponúknem, aby len tak zmenil to, čo sa mu na živote najviac nepáči? No skúsenosti ma naučili, že

na veciach, ktoré najväčšmi lákajú, sa dá aj najviac popáliť. Poznám ju iba... Zarazil som sa. Nepoznám ju. Dokonca ani jej meno. Celý ten čas sa iba ona vypytovala. To ona sledila, hľadala informácie a skladala si obraz môjho sveta kúsok po kúsku ako jednu veľkú mozaiku. A ja, ako ten najväčší hlupák, som jej ich všetky veľkoryso zodpovedal.

No čo ak to je skutočnosť? Čo ak naozaj sa mi prišľastila práve táto neopakovateľná náhoda? Šťastena osudu? Čo potom? Čo ak ma naozaj dostane za tieto prehnité múry? Kam pôjdem? Čo budem robiť? Je ľahké povedať si, ujdem. Ale čo potom? Nemám kam ísť, nemám nikoho, kto by mi ukázal, ako to v bežnom živote chodí. Nikoho, kto by mi poradil, čo mám robiť, kde mám ísť. Ona mi to určite nepovie. Naše cesty sa rozídu hneď po tom, čo ma zavedie dosť ďaleko na to, aby ma už nechtyl. Teda, aspoň v ten deň nie. Nuž čo. Budem cestovať. Spoznávať nové krajiny a učiť sa na vlastných chybách. Aspoň konečne začnem žiť podľa seba. Usmial som sa. Konečne zistím, ako chutí nemilosrdný život, ktorým sa musia obyčajní ľudia denne prebijať. A ktovie? Možno sa mi tam zadarí. Niekde ďaleko. Na mieste, kde o otcovi ani nepočuli. Na mieste za hranicami jeho strašnej ríše.

„Platí,“ odvetil som jej rozhodne. Usmiala sa na mňa a cez mreže mi podala ruku. Mala ju pevnú. Vôbec sa to k nej nehodilo. Svojím postojom pripomínala dámu, no správanie a ten stisk tomu jednoznačne nenaznačovali. Usmial som sa. Možno som urobil tú najväčšiu chybu v živote. A možno to bola jediná cesta, ako začať žiť nový život. Môj život. Pozrel som sa za seba. Predstavoval som si, ako za vzdialenými dverami väzenia niekde vo svojich komnatách sedí otec absolútne nevedomí si toho, čo sa tu práve udialo. Úsmev sa mi rozšíril. Dnešná noc opäť všetko zmení. Netušil som, čo mi prinesie zajtrajšok, no jedným som si bol úplne istý. Týmto rozhodnutím sa otvorila nová kapitola môjho života. Života, akého som si predstavoval. Môjho vysnívaného želania.